

IX.

Bekendtgørelse

over

Udkast til Lov om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender.

(Afgiven af Landstingets Udvalg).

Det over forestaaende Lovudkast nedsatte Udvalg har troet at maatte stille sig paa samme Standpunkt, som Lovudkastet, der ikke har sat sig som Opgave at tilvejebringe en fuldstændig Communallov for Hovedstaden, men ifkun har søgt, ved at afhjælpe de af Erfaringen godtgjorte Mangler ved dens hidtilværende Bestyrelse, at bringe Bestemmelserne om de kommunale Myndigheders Virksomhed og Forhold saavel til hinanden indbyrdes, som til Statsregjeringen, i Samklang med Grundlovens Fordring om Communiens Selvstyrelse under Statens Tilsyn. Udvalget har derfor ikke havt noget Kald til at undersøge, hvorvidt de af nærværende Lovudkast ikke berørte Dele af den kommunale Lovgivning, navnlig om det kommunale Valgvæsen og Borgerrepræsentationens Sammensætning, kunde behøve en Forandring, og det formener, at et Forsøg paa at inddrage saadanne Spørgsmaals Afgjørelse under nærværende Sag let kunde føre til i en usikker Fremtid at udflyde Gjennemførelsen af den i hvert Fald omfattende og vigtige Reform, hvortil Leilighed nu foreligger, og hvortil Trangen er almindelig erkendt.

Heller ikke finder Udvalget noget at erindre imod, at Udkastet, efter nøagtigen at have fastsat Reglerne for Statens Tilsyn, har indskrænket sig til ifkun at angive de almindelige Grundtræk for selve de kommunale Autoriteters Virksomhed, overladende det til disse selv,

under Regjeringens Medvirksomhed, gjennem en Vedtægt at tilvejebringe de nærmere Bestemmelser for sammes Indhold og Form. Medens det nemlig kun er selve Lovgivningen, som kan stifte mellem Staten og Kommunen ved at tildele enhver Sit, synes det derimod at være en naturlig og ønskelig Følge af den kommunale Autonomi, at Kommunen, hos hvilken den største Sagkundskab og Interesse for disse Anliggender kan forudsættes, faaer en væsentlig Indflydelse paa Fastsættelsen ogsaa af de nærmere Regler, hvorved dens Selvstyrelse skal ordnes, ligesom det derved vil kunne opnaaes, at disse kunne forandres efter de efterhaanden indvundne Erfaringer og lempes efter Tidernes værende Krav, uden at røkke ved det Grundlag, hvorpaa den hele Bygning hviler, og uden at maatte tye til selve den lovgivende Magts Virksomhed. Vel er Udkastet gaaet meget vidt i Bestemmelsen af hvad der saaledes kunde overlades til Afgjørelse gjennem Vedtægten — hvortil altsaa Communalbestyrelsens Beslutning skal træde i Rigsdagens, Indenrigsministerens Stadsfæstelse i Kongens Sted. Navnligen er der visse formelle Bestemmelser om Betingelserne for gyldige Beslutningers Tilvejebringelse o. desl., som maatte kunde have fundet deres naturlige Plads i selve Loven, fordi de nærmest eller ialtsald tillige skulle give Garant mod selve Repræsentationen, og som for Rigsdagens Vedkommende derfor endogmaa findes afgjorte